

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Δύο τοῦ μηνὸς Γεννάου,
φθάνουν οἱ Καλικαντζάροι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιά

Ποῦντος ἑξακόσα πέντε καὶ σαράντα
καὶ 'στὸν ἔξω κόσμῳ σοβαρὰ συμβάντα.

Τὸν Βυζάντιον κι' ἐγὼ θλιβερὰ μοιρολογῶ.

Τάτιμητα τὰ ρήματα τῆς μαγικῆς σου πένας
σοῦ πλέκουνε στεφάνι,
ποῦ λόγος ἐπιτάφιός δὲν εἴμπορεῖ κανένας
σὰν τοῦτο νὰ σοῦ κάνη.

Γραμμάτων μέλισσα χρυσὴ ξενητεμμένη χρόνους
μᾶς γλύκανε, μᾶς 'κέντρωσε σὰν 'πόνεσε κι' ἐκεῖνη,
κι' ἂν τὸ κεντρὶ λησμονηθῇ μὲ τοὺς πικροὺς τοῦ πόνους
ἀθάνατο τοῦ λόγου τῆς τὸ μέλι θ' ἀπομείνῃ.

Κι' αὐτὸς τοῦ ξεψυχίσματος ὁ τελευταῖος βόγγος
δὲν ἦταν παρὰ φθόγγος
ἀπὸ κρινόλευκη ψυχὴ καὶ φιλοσόφου στόμα,
ποῦ νὰ κλεισθῇ 'λαχτάρισε 'στὸ πατρικὸ τοῦ χώμα.

Κάλαντα μὲ χορὸ καὶ τραλαρὰ λαρό.

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχροنيὰ
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
κι' ἄς ρίξῃ μία κανονιὰ
κάθε Ρωμῆος Βαρόνος.

Ἄη Βασίλης—τί γιορτὴ,
τί λάμψις κι' εὐωδία! —
βαστᾷ λιθάνι καὶ χαρτί
κι' ἕναν ζουρλομανδύα.

Ἄη Βασίλης 'πλάκωσε
καὶ τούμπανα βαρεῖ,

κι' ὅποιος Ρωμῆὸς ἀμάκωσε
αὐτὸς θὰ τὸν χαρῇ.

Ἄη Βασίλης στρώνεται
'στὸ πράσινο τραπέζι,
πληρόνει καὶ πληρόνεται,
καὶ παίζει, παίζει, παίζει.

Ὅπου τὸ πόδι τοῦ πατεῖ
φωναῖς καὶ μποναμάδες,
φυτρώνουν ξύλινοι Στρατοὶ
καὶ ξύλιναις Ἀρμάδες.

Βγαίνουνε μὲς ' ἀπὸ κουτιὰ
σειρήνια καὶ σπαλέταις,
καὶ ξεκουφαίνουνε ταῦτιὰ
τσαμπούναις καὶ τρουμπέταις.

Καὶ καθενὸς θαλασσινοῦ
τοῦ δίνει παιχινδάκι
ζαχαρωτὸ Καραμπουρνοῦ,
μελένιο Σκαφιδάκι.

Ἄη Βασίλη χορευτὴ,
ποῦ κι' ἄλλοτε μᾶς 'γνώρισε,
μὲς 'στὴν κατάντια μας αὐτὴ
καὶ πάλι καλῶς ὤρισε.

Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῇς, κάτσε νὰ τραγουδήσης,
κάτσε νὰ ὀῆς Ρωμαῖκο, νὰ ὀῆς μεταρρυθμίσεις,
καὶ πάτησε 'στὴν πῆτα
καὶ 'πὲς τὴν ἄλφα βῆτα.

Ἄη Βασίλης διαματὰ καὶ λέει τόσα χωρατὰ.

Γοργὸς κι' ἀπὸ τὴν ράτσα σας
ἐπέρασα,

κι' εκύτταξα την φάτσα σας
κι' εξέρασα.

Μπροστά 'στη νέα φήμη
κοντοστάθηκα,
είδα τον κύρ Ζαήμε
κι' έβουδάθηκα.

Χαρά 'στον τον άστέρα
και το κόμμα του,
να μία μουζαλιέρα
για το στόμα του.

Παντού ζωή, φωτιά,
και νέα πράγματα,
μου 'πήρανε ταυτιά
με τα προγράμματα.

'Στην γη της ζευξικιάς
γοργή βελτιώσις,
χαλάλ' ή της Τουρκιάς
αποζημιώσις.

Τάξις σε κάθε μέρος
και περίπολοι,
και πέρνει δρόμ' ο γέρος
για την Τρίπολι.

Που πᾶς, κορμι χυτό,
με το μπαούλο σου;
παππού, σε χαιρετώ
και μένω δούλος σου.

Πάω με τον Βοριᾶ
'στους Τριπολίταις μου,
να 'θρουν παρηγοριά
'στης φθορίταις μου.

Πάω να βγάλω λόγο
μ' άλλα φούμαρα,
να 'δουν πως δεν τρώγω
τώρα κούμαρα.

Πάω να γαλανίσω
την 'Ελλάδα μου,
και να καλαναρχήσω
την φυλλάδα μου.

Μοῦτρα να 'θρῶ γυρεύω
υποψήφια,
και ρέβω ρέβω ρέβω
δι' έρίφια.

Γράφω 'σας Συντεχνιάς
να μου δώσουνε,
κι' εκ της άμνηχανιάς
να με σώσουνε.

'Πέστε μου καθαρά
τί παραγγέλλετε,
'πέστε μου φανερά
και σεΐς ποιόν θέλετε.

Με τους λοιπούς εξίσου
τόν προσδέχομαι,
κι' αὐταίς μου λένε 'αζύσου
και δεν έχομε»

Στροφή καινούρια γεμάτη φούρια.

'Αη Βασίλη, κάθισε και 'πές μας μέσ' στη χαύρα
ποιός θάβγη μέσ' απ' τα λευκά και ποιός από τα μαύρα.
'Αη Βασίλη, πούφθασες από την Καισαρεία,
κάτσε και συ των εκλογών να 'δῃς την φασαρία,
μέσ' 'στης 'Αθήνας τῆς μουρλής έγγραφου τα Μητρώα,
που Μανσωλεΐα στήνονται κι' 'Αγάλματα κι' 'Ηρφα.

'Πές μας σε ποιόν να δείξωμε
άγκαθωτό ματσούκι,
'πές μας σε ποιού να ρίξωμε
την κάλπη μονοκούκλι.

Τί να σᾶς 'πῶ, μωρέ παιδιά, σε τούτο σας το χάλι,
που να σᾶς 'πῇ παππᾶς 'στ' αὐτί και διάκος 'στὲρμερί.

'Επινα το σαλέπι μου
με τῆς Αὐγῆς ταστέρια,
κι' έννοιωσα μέσ' 'στην τσέπη μου
τά κλέφτικὰ σας χέρια.

Μέσα 'στους δρόμους 'γύριζα,
στεκόμουν 'στά κανταΐνια,
και μόνος έψιθύριζα:

« χαρά 'στα τα ρουθούνια,
που με μαντύλια δεν σφαλούν
κι' εμπρός σε φόβιας γάταις,
και ξέναις μύταις περγελούν
λεπταίς και ντιλικάταις ».

'Βροντούσαν μ' ασφαιρα πυρά
τῆς τελετῆς κανόνια,
και δεξιά κι' αριστερά
έμοίραζα γαλόνια.

Κι' ἦλθε τρυγύρω μου πληθὺς
πολεμοκράκτου κόσμου,
και Μπάμπια, μούλεγε καθείς,
χρυσά κι' έμένα δός μου.

'Ανώτεροι κατώτεροι
μου 'φώναζαν άμφοτέροι:
ρόλο κι' έμεις δεν 'παίξαμε;
'στον πόλεμο δεν 'πήγαμε;
μήπως κι' έμεις δεν 'τρέξαμε;
μήπως κι' έμεις δεν 'φύγαμε;

Κι' ἐγώ σπαλέταις 'σκόρπιζα, 'στό μουρμουρίζον γένος
για να μην κλαίη σήμερα κανείς άδικημένος.

Μην κλαίς, Ρωμαίικο μαντρί,
ποιός είδε πράσινο δαντρί
και 'στην κορφή μαλάμματα
και για σπαλέταις κλάμματα;

'Πῃγα σε βρύσαις για νερό,
μα δεν εύρηκα στάλα,
και με το χείλος φλογερό
το βάζω 'στην τρεχάλα.

'Αποσταμένος εφθασα 'στον Δήμαρχο 'μπροστά
κι' άμάν νερό, του 'φώναξα, για χείλη σεβαστά,
πῶ και 'στους Συμβούλους του, την δίψα μου τους είπα,
κι' εκείνοι μ' εξαπέστειλαν να 'θρῶ τον Σουμαρίπα.

Την τελετήν έώρτασα,
δλους σαν πρίν τους 'θρηκα,
κι' ἦπια παντού κι' έχόρτασα
λόγια γεμάτα γλύκα.

'Στην πλάσι σας την άχαρη,
που βελτιώσεις θέλει,
το κάθε χείλος ζάχαρι,
το κάθε στόμα μέλι.

Παράτας θόρυβος πολὺς
κι' αλογα με σπιρούνια,
και για τα γίδια τῆς Βουλῆς
τροκάναις και κουδούνια.

Κι' άκουσα νέων εκλογών άντάραις και σεισμούς
και ρήτορας δριμείς,
κι' έδωσα караγκιζήδες για τους συνδυασμούς,
που μένουν εκκρεμείς.

'Αρχιμηνιά κι' αρχιχροινιά,
— ψηλή μου δεντρολιθανιά —
πάρτ' εκλογείς φουρισόι.

Ξυλένιο караγκιζή,
που του τραβάτε την κλωστή κι' άπάνω κάτω στέκει
σύμφωνα με το θέλημα κάθε Ρωμηού ζευέκη.

Μπονανάδες μας κι' εύχαις, όπου πέφτουν σαν βροχαίς.

Μ' ένα χαρούμενο σκοπό
θα ξαναρχίσω τώρα
εύχαις μεγάλαις να σᾶς 'πῶ
και να μοιράσω δῶρα.

Παίζω λαγούτα και βιολιά
με μιάν εύχῃ 'στον Βασίλη
το κτυπημένο πόδι του να γιάνη 'στην έντέλεια
και μια χαρά να σηκωθῇ να πάη 'στην Δεκέλεια.

Είς τόν σεπτόν Διάδοχον χαραίς, ψωμί κι' αλάτι,
και νᾶναι καλοροζικό το νέο του Παλάτι.

'Στόν Πρίγκηπα Γεώργιον, τῆς Κρήτης 'Ηγεμόνα,
να τῆς φορέση 'γρήγορα την πατρική Κορώνα.

Του Προθυπουργού μαντέκα για τῆς φίναις του μουστάκαις,
'στον εἰρηνικό τόν Κόρπα τῆς εἰρήνης σακαράκαις.

'Στόν 'Αντώνη Μομφεράτο
έγαν κόκορα νυχάτο
για να περπατῇ να κρίνη
την Ρωμῆά Δικαιοσύνη.

Είς τόν Νέγρον νᾶναι πάντα μαθηματικὸς αλέγρος
κι' από μέσ' από την κάλπη να μην έβγη τώρα νέγρος.

Ἐστὸν Ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν στολίδι λαμπερὰ,
ραχάτι καὶ ταμπάκο,
κι' ἀπὸ καπέλα γυναικῶν λουλούδια καὶ φτερά
ἔστὸν Τριανταφυλλάκο.

Προβιδασμοὺς ἑστὸς φέροντας τοῦ Ναυτικοῦ τὰ πρῶτα
νὰ δοῦν τὸ φῶς τάληθινὸ μὲ τοῦ Χριστοῦ τὰ Φῶτα.

Ἐνα θώρακα καὶ φοῦστα
ἔστὸν παπποῦ τὸν Ντεληγιάννη,
καὶ ποδήλατο καὶ σουστα
γιὰ τὸν δρόμο ποῦ θὰ κάνη.

Εἰς τὸν Κόντη τὸν Κορφιᾶτη μιᾶς ξερῆς ἐλῆας κλαδί
καὶ μιὰ κοῦκλα παιχιδιάρη μὲ τῆς παπαρούνας χρῶμα,
Σύνοφι ἔστὸν Εὐταξία, πούναι καὶ παπᾶ παιδί,
ἔχορισμοὺς τῆς βασκανίας νὰ διαβάξῃ γιὰ τὸ κόμμα.

Μιὰ ξεχωριστὴ παντιέρα
καὶ μιὰ φοῦσκα ἔστὸν Δραγούμη,
κι' ἐξοχότητος ἀέρα
νὰ φουσκώνῃ σὰν τουλοῦμι.

Ἐστὸν Σιμόπουλο, ποῦ νοιώθει γιὰ Κυβέρνησι γιαγκίνι,
νὰ μαλλώσῃ μὲ τὸν Κόντη κι' ἀρχηγὸς αὐτὸς νὰ γίνῃ.

Ἐνα μπράβο ἔστὸν Σκουλούδη γιὰ τὴν Βίβλο τὴν Λευκή,
πούρα διπλωματικὴ,
καὶ τσατσάρα φιλντισένια
γιὰ τὰ σεβαστά του γένεια.

Ἀλίγα πούρα ἔστὸν Βουδούρη
καὶ πολτρώνα γιὰ χουζούρι,
μὰ τοῦ Μπούμπουλη δὲν ξέρω
τί καλὸ νὰ τοῦ προσφέρω.

Ἐστὸν Μπουφίδη δὲκ' ἀσκιά,
ἔστὸν Παχὺ διπλὴ φασκιά,
κι' ἔναν τὸρνο τοῦ Μικέλη τὴν γλωσσίστα του νὰ βάνῃ
νὰ μὴν τρέχῃ σὰν ροδάνι.

Τοῦ κυρίου Δεληγιώργη, Ρουμελιώτη Λεωνίδα,
μαχητὰς τριακοσίους γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Πατρίδα.

Τοῦ κυρίου Καραπάνου δυὸ κοθόρνους νὰ ψηλώσῃ,
καὶ γιὰ στύλους τῆς Πατρίδος τῆς ἀρίδης του ν' ἀπλώσῃ.

Τοῦ ξανθοῦ ρεπουμπλικάνου
μονοκόμματη παντιέρα,
κι' ἀπὸ μέρους τοῦ Σουλτάνου
Ὁσμανιὲ καὶ ταμπακέρα.

Ἐνα τοῦ Συγγραφοῦ τσιφλίκι ἔστὸν Ζυγομαλὰ πεσκέσι,
καὶ ἔστὸν Ναυτικὸ Λεβίδη σὲ συνδυασμὸ μιὰ θέσι.

Ἐστὸν Ἀλέκο τὸν Ρετσίνα, τετραγωνικὸ κεφάλι,
δὴ συνδυασμοὺς νὰ πλέξῃ μὲ Δραγούμη καὶ μὲ Ράλλη.

Ἐστὸν Σκουζὲ τὸν Τραπεζίτη, διπλωμάτη μὲ κουθέντα,
γιὰ τὰ δεῖπνα τῶν Μινίστρων δυὸ καινούρια φουρνιμέντα.

Τοῦ κυρίου Γουναράκη Κορδονάτος νὰ γενῇ
καὶ τὴν γούνα νὰ τινάξῃ καὶ τοῦ τάδε καὶ τοῦ δεινὰ,
ἔστὸν τρανὸ τὸν Βενιζέλο, τοῦ Ζαήμη συγγενῇ,
γιὰ τὴν Αἴγινα μιὰ κάλη κι' ἄλλῃ μιὰ γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἐνα γιὰ τὸν Ὀριγώνη
τοῦ Ρετσίνα πανταλόνι,
γιὰ τὸν Μακρυγιάννη γειὰ
καὶ δαμάσκηνα κουπίστα,
μυτερὸ στραβοσουγιᾶ
ἔστὸν Σταυρόπουλο τὸν Κώστα.

Βῆμα γιὰ τὸν Φλογαίτη καὶ τὴν ἑδρα τὴν παληά,
καὶ φαλλίδι γιὰ νὰ κόψῃ νύχια, γένεια, καὶ μαλλιά.

Τοῦ Δημάρχου μιὰ μποτίλια μὲ νερὸ γεμάτο βδέλλαις
καὶ ἔστὸν Δήμου τοὺς Συμβούλους δι' ἀνέμους παπαρόλαι.

Εἰς καθένα ρασσοφόρον Ἐπισκοπικὴν τιάραν,
καὶ ἑστῆς Πάτρας τὸν Δεσπότην καθενὸς Μασσώνου κάραι.

Χειραφέτησιν καθ' ὅλα ἑστῶν Ρωμηῶν τὰ θηλυκά
καὶ πρὸ πάντων σὰν ψουνίζουσιν σὲ συρμῶν ἐμπορικά.

Νέα μέτρα ἑστὸς ἐμπόρους καὶ μουφλούζικα τεφερία,
ἑστὸς φυλακισμένους ὅλους μαυρομάνικα μαχαίρια.

Ἐστὸς πεινῶντας πείνας κρύο, ἑστὸς χορτάτους ζεστασιά,
ἑστὸν Ἀρέλο προφητείας καὶ τοῦ φρέσκου τὴν δροσιά.

Ἐστοῦ «Ρωμηοῦ» τὸν Περικλέτο ξύλο, χαλινὸ καὶ αἶμα,
καὶ ἑστὸν Φασουλῇ μιὰ βούρτσα γιὰ τὴν ψεύτικη μασέλα.

Ἐστὸς Ρωμηούς, ποῦ λαρυγγίζει μὲς ἑστὸ στόμα των ἀρῶν,
ἑπατόνωντας Ταμεῖα νὰ φωνάζουσιν σὰν τὸν Γκιώνη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τῆς «Ἐθνικῆς τῆς Ἀγωγῆς» ἐξέχον εἰς βιβλία
πρῶτον Ἡμερολόγιον τῆς ἐλευθέρης Κρήτης,
ἀντὶ δραχμῆς εὐρίσκεται ἑστὰ Βιβλιοπωλεῖα
κι' ἂς τόχηδι ἐγκόλπιον καθέναν συμπολίτην.

Εἰς τοῦ Λάμψα τὴν Μπρετάνια, τὴν πηγὴν τῆς εὐτροφίας,
ἔχθεσις μὲ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς γελοιογραφίας
τῆς περιφανοῦς γραφίδος τοῦ Ἀννίνου μας τοῦ Θέμου,
πού τῆς βλέπεις καὶ λὲς «Θέ μου,
δός μου μάτια νὰ τῆς βλέπω καὶ λορνιά νὰ τῆς λορνιάρω,
μὰ πρὸ πάντων δός μου γρόσα νὰ μ' ἐμπορέσω νὰ τῆς πάρω».

Γάγαρ Ἡμερολόγιον εἰκονογραφημένον,
Δωδώνη δὲ καλούμενον κι' ὄχ' ἄριστα γραμμένον.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον τῆς Ἄννης Σερούτου,
τερπνότατον ἀνάγνωσμα κάθε σπητιοῦ λογίου.

Νὰ καὶ τοῦ Μαλακάση τοῦ Μίλτου τὰ Συντρίμματα,
πολὺ χαριτωμένα καὶ φλογερὰ ποιήματα.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμοί,
ἑστῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.